

У відпустці зав'язуєш розмови з незнайомцями, ні на що не сподіваючись. Навіть якщо вийде геть незграбно — то й що? Ти більше ніколи їх не побачиш!

Ти — та, ким хочеш бути. Ти робиш усе, що забажаєш.

Ну гаразд, може, не все. Іноді опиняєшся в місці, куди тебе загнала погода, — як щойно сталося зі мною, — і доводиться винаходити такі-сякі розваги, поки перечікуєш дощ.

На виході з убиральні я затримуюся. Почасти тому, що досі обмірковую план гри. Однак здебільшого через підлогу — таку липку, що я гублю босоніжок і мушу хитнутися по ньому на одній нозі. Теоретично мені тут усе подобається, але на ділі я думаю, що, торкнувшись босою стопою до брудного ламінату, маю всі шанси підхопити котрусь із рідкісних хвороб, заморожених у пробірках секретних лабораторій.

Я заскакую в босоніжок, прослизаю пальцями поміж тонких оранжєвих ремінців і берусь оглядати бар: тиснява липких тіл; ліниві оберти ротангових вентиляторів поїдстелею; двері відчинені й підперті, тож час від часу з вечірньої темряви вриваються пасма дощу, охолоджуючи спітнілу юрбу. Музичний автомат у кутку, осяяний неоновю підсвіткою, грає «I Only Have Eyes for You» гурту Flamingos.

Це курортне містечко, але бар для місцевих, без засилля візерунчатих сарафанів і гавайських сорочок. Однак, на жаль, і без вибору коктейлів, прикрашених шпажками з тропічними фруктами.

Якби не гроза, я вибрала б інше місце для свого останнього вечора в містечку. Цілий тиждень ніло й гримало без ушину, тож мої мрії про білі піщані пляжі й блискучі катери було зруйновано, і я разом з рештою розчарованих відпо-

чивальників проводила дні за калатанням піна-колади в перших-ліпших напханих закладах, облаштованих під туристів.

Проте сьогодні я вже не була готова до шттовханини, довгих очікувань і сивих чоловіків з обручками, які нетверезо підморгують мені за спинами в дружин. Так я опинилася тут.

У барі з липкою підлогою, який називається просто «БАР», де видивляюся своєю мішеню поміж ріденької юрби.

Він сидить у «БАРі» в кутку власне бару. Мій одноліток, років зо двадцять п'ять, світло-рудий, високий і широкоплечий — щоправда, так сутулиться, що останніх двох рис можна й не зауважити з першого погляду. Голова схилена над телефоном, профіль обличчя виказує спокійну зосередженість. Зуби покушують пухку нижню губу, палець повільно ковзає по екрану.

За щільністю натовпу цьому місцю далеко до Діснейленду, однак тут гучно. Десь посередині між музичним автоматом, що награв осоружні мелодійки з пізніх п'ятдесятих, і підвісним телевизором навпроти, звідки ведучий крикливо прогнозує рекордні зливи, — групка чоловіків, які одно-стайно вибухають однаковим хрипким сміхом. У дальньому кінці бару барменка теревенить з білявкою і раз у раз емоційно ляскає по стійці.

Через грозу цілий острів неспокійний, а від дешевого пива людей тягне побушувати.

Але рудий чоловік, який сидить у кутку, вирізняється незворушністю. Власне, весь його вигляд волає про те, що він тут випадково. Надворі майже тридцять градусів і мільйон відсотків вологості, а він у м'ятій сорочці, запнутій на всі гудзики, і темно-синіх штанах. Йому підозріло бракує за-смаги, а також сміху, веселощів, безтурботності й так далі.

Бінго.

Я відкидаю з обличчя хвилясті біляві пасма й рушаю до чоловіка. Коли підходжу, його погляд не відривається від телефону, а палець повільно гортає текст на екрані. Вихоплюю виділені жирним слова: РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ.

Він цікаво й занурений у читання посеред бару.

Я спираюся стегном на стійку, ледь торкаюся її поверхні ліктем і дивлюся на чоловіка:

— Привіт, красунчику.

Він повільно підводить на мене карі очі, кліпає.

— Ну привіт.

— Часто тут буваєш?

Якусь хвилину він вивчає мене, явно зважуючи можливі відповіді.

— Ні, — відповідає нарешті. — Я не місцевий.

— А... — встигаю сказати, перш ніж він продовжує.

— А ще в мене кішка з купою медичних потреб, яка вимагає особливого догляду. Складно десь бувати.

Я хмурю брови чи не на кожне його слово, а тоді похоплююся:

— Співчуваю. Певно, жахливо давати раду із цим усім, а тут ще й смерть переживати.

Він вигинає брову.

— Смерть?

Коротким змахом руки показую на його одяг:

— Ти хіба не на похорон приїхав?

Він міцно стискає губи.

— Ні.

— А що ж сюди привело?

— Друг, — він опускає погляд у телефон.

— Тутешній? — питаю.

— Мене витягли, — уточнює. — У відпустку, — останнє слово він вимовляє дещо зневажливо.

Я закочую очі:

— Та ну! Тебе розлучили з кішкою? Без поважних причин, лише заради задоволень і розваг? Цю людину точно можна назвати другом?

— Дедалі більше сумніваюся, — каже, не підводячи погляду.

З нього непросто щось витягти, але я не здаюся, напосідаю:

— Так що за друг? Красивий? Розумний? Багатий?

— Зростом не дуже, — каже він, усе ще читаючи. — Галасує. Ніколи не замовкає. Вічно заляпує весь можливий одяг — і свій, і мій. Препоганий смак на романтичних партнерів. Ридає над рекламою громадського коледжу — тією, де одинока мати допізна сидить за комп'ютером і засинає, а дитина накидає плед їй на плечі й усміхається від гордості. А, ще вона обожнює огидні забігальівки, де смердить сальмонелою. Тут навіть пляшкове пиво страшно пити. Ти бачила відгуки на цей заклад?

— Ти знущаєшся? — я схрещую руки на грудях.

— Гаряд, сальмонела ніяк не пахне. Але, Поппі, ти справді низька.

— Алексе! — штурхаю його в плече, виходячи з ролі. — Я намагаюся тобі допомогти!

Він потирає вдарене місце:

— Як?

— Я знаю, Сара розбила тобі серце, але ти маєш лишити це позаду. І коли в барі до тебе підходить зваблива дівчина, останнє, про що варто повідомляти, — це про твої співзалежні стосунки з придуркуватою кішкою.

— По-перше, Фланнері О'Коннор не придуркувата, — каже Алекс. — Вона сором'язлива.

— Втілення зла.

— Просто ти їй не подобаєшся, — втирається він. — У тебе сильна собача енергетика.

— Я їй нічого не робила, тільки спробувала погладити. Нащо тримати тварину, яка не хоче, щоб її гладили?

— Вона хоче, щоб її гладили. Просто ти щоразу підходиш до неї із цим, знаєш, вовчим блиском в очах.

— Неправда.

— Поппі, ти до всього підходиш із вовчим блиском в очах.

Цієї миті з'являється барменка з напоєм, який я була заговорила, перш ніж побігти до вбиральні.

— Міс, ваша маргарита.

Вона з підкрутом опускає переді мною запітнілу склянку, я підхоплюю — і відчуваю, як у горлі прокочується спрага. П'ю поспіхом, чимало текіли тече повз рот, і Алекс із надприродною, добре натренованою швидкістю відсмикує мою другу руку від стійки, поки її не залило алкоголем.

— Ось він — вовчий блиск, — каже Алекс тихо, серйозно, як він зазвичай доносить до мене чи не кожне слово — за винятком тих рідкісних священних вечорів, коли світові являється Вар'ят Алекс і я маю нагоду спостерігати, наприклад, як він лежить на підлозі в караоке й удавано ридає в мікрофон — з розкуйовдженим волоссям і в м'ятій сорочці, що вибивається з-під пояса. Це лиш один умовний приклад того, що доведено ставалося раніше.

Алекс Нільсен — готове дослідження з психології. Його високе, кремезне, вічно сутуле та/або скручене кренделем тіло вміщує надмір стоїцизму (наслідок того, що він ріс

старшою дитиною вдівця, людини небачено тривожної) і поклади витіснених почуттів (наслідок суворого релігійного виховання, яке прямо суперечить більшості його пристрастей; словом, класика), а також воістину незвичайного, у душі бешкетного, винятково чуйного дивака, якого мені пощастило знати.

Я роблю ковток маргарити й мимоволі видаю задоволене гарчання.

— Собака в людському тілі, — каже Алекс сам до себе й повертається до гортання в телефоні.

Я пирхаю, виражаючи незгоду, і роблю ще ковток.

— До речі, у цій маргариті відсотків дев'яносто текілі. Скажи тим ненаситним писакам відгуків, нехай вдаються. А ще тут не пахне ніякою сальмонеллою.

Далі цмулячи коктейль, я вмощуюся на стільці біля Алекса й розвертаюся так, що ми торкаємось колінами. Мені подобається, як він всідається щоразу, коли ми десь буваємо: торсом обернений до бару, а довгими ногами — у мій бік, наче відчиняє якісь потаємні двері тільки для мене. І це двері не лише до стриманого, скупого на усмішку Алекса Нільсена, яким його знає решта світу, а й пряма доріжка до Вар'ята. До Алекса, який рік у рік подорожує зі мною, хоч як недолюблює перельоти, зміни й спання на будь-якій подушці, окрім своєї домашньої.

Мені подобається, що, коли ми кудись приходимо, Алекс одразу прямує до барної стійки, бо я люблю сидіти саме там. Хоча якось він зізнався, як щоразу нервується, чи не замало й не забагато зорового контакту встановлює з барменами.

Щиро кажучи, мені миле та/або любе майже все, що стосується мого найкращого друга Алекса Нільсена, і я бажаю